

[Elmquist.]

for haardt over for mange Aktieselskaber. Heller ikke her har jeg det mindste imod, at man tager en kraftig Skive af den Kage, som nogle Selskaber har faaet som Del i Krigsfortjenesten. Man maa godt tage en meget betydelig Del i den Situation, vi er inde i. Men man maa ikke gaa over Gævind; man maa ikke beskatte en Række Selskaber saaledes, at Henlægelse til andre Tider i Virkeligheden bliver umulig. Og det er det, man gør, og man gør det navnlig igennem det uretfærdige Princip, som det ærede Medlem Hr. Stein har været inde paa, det uretfærdige Princip, som man nu gaar ind for ved den nye Merindkomstskat for Aktieselskaber, at man nægter dem Ret til at trække Merindkomstkatten fra i det følgende Aars Fortjeneste. Det vil sige, at et Selskab, som f. Eks. skal betale 150 000 Kr. i Merindkomstskat, og som i 1943 tjener de 150 000 Kr. til denne Merindkomstskat, igen i 1944 skal betale Skat af disse 150 000 Kr. Det er det, man tidligere har kaldt, at Staten kræver Skat af Skatten. Man kræver det ikke af private Personer; de har Lov til at trække deres Merindkomstskat fra i det følgende Aars Indtægt. Man kræver det som noget nyt af Aktieselskaberne. Jeg vil gerne spørge den højtærede Finansminister, hvilken Motivering der er for denne forskellige Behandling af private Personer og Aktieselskaber. Det ærede Medlem Hr. Stein spurgte den højtærede Finansminister derom, og det ærede Medlem fik det vidunderlige Svar, at naar man indtog dette Standpunkt, gjorde man det, fordi man havde taget et lignende Standpunkt ved Gennemførelsen af Udbytteskatten og Restrateskatten. Det er jo ikke nogen særlig dybtgaaende Motivering for, at man nu gør det ogsaa her. Fordi man ved Udbytteskatten og Restrateskatten indførte et uheldigt og urimeligt Princip, nemlig at Aktieselskaberne ikke maatte trække denne Skat fra i det kommende Skatteaar, saaledes som de maa trække alle andre Skatter fra, gaar man nu videre og gør det ogsaa ved denne Merindkomstskat. Venstre og de Konservative har indset det forkerte og uberettigede heri, og man har derfor stillet Forslag om, at der gives Adgang til Fradrag ligesom for andre Skatter. Der har

været stillet Forslag om det i det andet høje Ting, men Finansministeren har nægtet at acceptere denne Ordning. Jeg beklager det i høj Grad, ogsaa fordi det efter min Mening under den Samarbejdets Lov, vi er inde under, er urimeligt, er forkert, at Ministeren saaledes stejlt holder fast paa sit eget og ikke kan vise Imødekommenhed over for Ønsker fra de andre samarbejdende Partier, navnlig naar disse Ønsker saaledes som her i allerhøjeste Grad har Fornuften og Retfærdigheden bag ved sig.

Saaledes som Forslaget nu foreligger, hvorefter denne Merindkomstskat ikke maa fradrages i Aktieselskabernes Indkomst-opgivelse det følgende Aar, vil det rammé en Række Aktieselskaber uhyre haardt, saa haardt, at det vil være umuligt for mange af dem at konsolidere sig til andre Tider. Dette gælder ikke mindst de smaa Selskaber og navnlig nye Selskaber, og særlig gælder det Selskaber med en lille Aktiekapital, som af den Grund har haft forholdsvis større Merindkomst i disse Aar. Og var der saa endda Fare for, at disse Aktieselskaber soldede Pengene op, saa kunde maaske denne haardhændede Skattepolitik være nødvendig; men Faren derfor har jo Regeringen og Rigsdagen, som det ogsaa er nævnt i Dag, udelukket ved den Udbyttebegrænsningslov, som vi har vedtaget Aar efter Aar, og som netop tvinger Selskaberne til at beholde Pengene i Kassen. Som det nu bliver, vil Skatterne for en Del Selskaber, navnlig for dem, der har arbejdet sig op i de senere Aar, baade nye og ældre, lægge Beslag paa det meste af Fortjenesten, og denne Politik vil efter min Mening meget nemt give Bagslag. Den vil let føre til en Flothed og Ødselhed i Administrationen, baade i Form af forhøjede Gager og i Form af Udgifter her og der, ud fra det Ræsonnement fra disse Selskabers Side, at selv om det er unødvendige Udgifter, man afholder, er det ligegyldigt, for det er det offentlige, der betaler de 80—90, ja, i visse Tilfælde 100 pCt. af Udgifterne, idet de Tusinder, der gives ud, for største Delen eller fuldt ud vilde gaa til Skatter. At noget saadant vil ske, er jeg ikke i Tvivl om, og dermed kommer Loven netop til at virke inflatorisk i Stedet for anti-inflatorisk.

Man vil maaske spørge: Ja, men er det nu ogsaa rigtigt, at disse Skattelove og